

dømme og mistede sin Constitution. Det er et Bevis paa, at der ligger noget Naturligt deri. Man fulgte blot et Instinct og kom væsentlig til de samme Resultater, som Theorien har udviklet. Men jeg har, som sagt, kun villet henstille det til Regjeringen, om den ikke troede, der var nogen Billighed for, at samtlige Landsdeles Repræsentationer afgjorde de Strids-spørgsmaal, som der have været her; jeg har kun villet henstille det og troer, denne Henstilling vil beholde sin Betydning endog ganske uafhængigt af, om det Forslag, jeg her har stillet, gaar igjennem eller ikke. Det er af den høitærede Premierminister blevet sagt, at en saadan Henstilling kunde ikke gjøres; man har ikke villet indrømme Rigsraadet nogen Tilladelse til at indlade sig paa Detaillen angaaende Fællesforfatningen, og man kan altsaa heller ikke tillade Rigsdagen at gjøre det. Det indrømmer jeg fuldkommen Rigtigheden af; jeg indrømmer, at det er fuldkommen rigtigt, at man af Rigsdagen forlanger et Ja eller et Nei; men at en Henstilling med Hensyn til de Punkter, som baade Rigsraadet — ikke blot en Deel deraf — og denne Forsamling have paaanket, og som jeg ikke har hørt Nogen være tilfreds med uden den ærede Rigsdagsmand fra Dalby (C. C. Møller), at en Henstilling med Hensyn til disse Punkter gjøres til Rigsraadet, det kan dog paa ingen Maade være en Fornærmelse for Rigsraadet eller genere Regjeringen. Hvad forlanges der? Der forlanges, at den besluttende Myndighed, som Rigsdagen hidtil i Fællesanliggender har udøvet, skal overgaae til Rigsraadet, at den, fordi Rigsdagen troer, at den efter den Stilling, den er i, ikke er bemyndiget til at opgive den, førend Rigsraadet faaer den, overgaaer til dette. Det kan dog ikke være nogen Fornærmelse, at vi sige: „Den Bemyndigelse, vi hidtil have havt i Fællesanliggender, troe vi at maatte opgive; men vi troe ikke at kunne opgive den, førend Rigsraadet faaer den“; vi sige, at vi maae opgive den, men vi henstille til det selv at afgjøre dette Spørgsmaal. Det er virkelig en meget indskrænket Fordring, og jeg troer ikke, at der kan siges Noget derimod; der ligger heller ingen Banffelighed deri for Regjeringen, undtagen naar den vil betragte

Rigsraadet som et egenstændigt Fruentimmer, der siger: „Naar I bede mig derom, gjør jeg det ikke, men lade I være at bede mig derom, saa skal jeg nok gjøre det.“ Ja, saaledes er omtrent Stillingen bleven beskrevet, og den høitærede Premierminister har jo ogsaa sagt, at hvad han herom udtalte, kun var hans private Formening, Noget, som han ikke udtalte paa Ministeriets Vegne; men jeg troer ikke, at han stiller Rigsraadet i noget særdeles hæderligt Lys derved. Jeg seer heller ikke, hvorfor Rigsraadet skulde være utilbøieligt til at gaae ind paa at tage en saa vigtig Sag under Overvejelse, og at den er vigtig, skal jeg strax vise; jeg indseer ikke, at fordi denne Rigsdag havde udtalt, at det var dens Duffe, at dette Spørgsmaal skulde henvises til Rigsraadets Afgjørelse, eller at den Omstændighed, at man veed, at dette deri er enigt med de andre Landsdeles og navnlig med denne Landsdeels Repræsentanter, at det skulde være en Hindring, saaledes at Rigsraadet aldeles ikke vilde gjøre Noget, undtagen det var i Strid med Rigsdagen. Det er virkelig en meget besynderlig Forestillingsmaade, at Rigsraadet absolut skulde ville være uenigt med Rigsdagen, og dog er det dette, der ligger til Grund for den høitærede Premierministers Udtalelser; noget Andet kan jeg ikke indseer der kan være. Men det er høist fornødent, at dette tages i Betragtning; thi det maa bemærkes, at saalænge Rigsraadet ikke er constitutionelt, saalænge som vi dog her kunne raade for Fremskridtet i det Enkelte, saalænge bliver Modvægten i Fællesanliggender ligesaa fuldstændig som iforveien hos os; vi vedblive at være Modvægten; det, jeg har ønsket, er, at denne Forsamling skulde befinde sig i en saadan Stilling, at den udøvede sin Indflydelse paa Lovgivningen ikke alene paa egne, men paa det Heles Vegne, at Kongeriget Danmark gjennem denne Forsamling tilligemed Regjeringen blev styret ikke blot paa egne, men paa det Heles Vegne. Men nu kommer det i constitutionel Henseende til at danne Modvægt alene mod Regjeringen paa det Heles Vegne, og denne Modvægt vil forblive her, saalænge det Hele er stillet, som det er stillet i Udkastet, og det anseer jeg for meget misligt; thi naar Regjeringen kommer